

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 612/2022-41

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], proti postupu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce, postupu Krajskej prokuratúry v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Kn 1/21/4400 a jej záznamu z tematickej previerky stavu zákonnosti v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce zo 6. októbra 2021 a postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 85/21/1000 a jej listu z 15. novembra 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce (ďalej len „ústav“), postupom Krajskej prokuratúry v Nitre (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Kn 1/21/4400 a jej záznamom z tematickej previerky stavu zákonnosti v ústave zo 6. októbra 2021 a postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 85/21/1000 a jej listom z 15. novembra 2021. Navrhuje vydať rozhodnutie, ktorým ústavný súd zakáže ústavu pokračovať v porušovaní jeho základných práv a slobôd a ktorým mu bude priznané finančné zadosťučinenie v sume 150 000 eur.

2. Zároveň sťažovateľ požiadal o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ, ktorý sa od 15. októbra 2019 nachádza vo výkone trestu odňatia slobody, podaním z 30. júla 2021 adresovaným generálnej prokuratúre označeným ako „*Sťažnosť na podmienky výkonu trestu odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Želiezovce*“ namietal viacero porušení týkajúcich sa výkonu trestu odňatia slobody.
4. Na základe tohto sťažovateľovho podania bola 21. septembra 2021 vykonaná tematická previerka stavu zákonnosti v ústave krajskou prokuratúrou (námestníkom krajského prokurátora), predmetom ktorej bolo dodržiavanie stavu zákonnosti výkonu trestu odňatia slobody u odsúdených a ich podmienok v ústave na úseku stavebných podmienok, zabezpečenia zdravotnej starostlivosti, stravovania, zamestnávania, vybavovania sťažností, disciplinárnej praxe a využívania sociálnych práv u odsúdených. Zo záverov previerky, z ktorej bol 6. októbra 2021 vyhotovený záznam č. k. 3 Kn 1/21/4400-12, vyplynulo, že neboli zistené závažné nedostatky, a preto vo vzťahu k uvedenému ústavu nebolo potrebné zo strany povereného dozorového prokurátora prijať osobitné opatrenia.
5. Proti postupu a záverom krajskej prokuratúry podal sťažovateľ sťažnosť z 24. septembra 2021, na ktorú generálna prokuratúra reagovala listom č. k. IV/2 Gn 85/21/1000-14 z 15. novembra 2021 doručeným sťažovateľovi 29. novembra 2021, v ktorom okrem iného uviedla, že „*všetky okolnosti namietané v podaní z 30. 7. 2021 boli zo strany dozorového prokurátora v priebehu konania tematickej previerky, rozšírenej o pracovnú skupinu, riadne, dostatočne a objektívne preverené*“. V závere označeného listu konštatovala, že v postupe dozorového prokurátora vybavujúceho podanie z 30. júla 2021 vo forme tematickej previerky v ústave nezistila žiadne porušenie zákona alebo iného právneho predpisu, na ktoré by bolo potrebné reagovať prijatím prokurátorského opatrenia, a preto podnet z 24. septembra 2021 odložila ako nedôvodný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Podľa názoru sťažovateľa zo záznamu z tematickej previerky stavu zákonnosti v ústave zo 6. októbra 2021 vypracovaného prokurátorom krajskej prokuratúry vyplýva, že niektorým námietkam sťažovateľa sa príslušný prokurátor nevenoval vôbec a na ostatné reagoval nedostatočne, prípadne s prijatím záveru, ktorý sťažovateľ nemohol akceptovať.
7. Prokurátor krajskej prokuratúry predovšetkým opomenul námietku sťažovateľa, že izby v ústave nie sú vybavené rozhlasom. Rozhlas sa nachádza spolu s vypínačom a reguláciou hlasitosti na chodbe oddielov, a tým nespĺňa zákonnú normu v zmysle § 18 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone trestu“). Rovnako nereagoval na tvrdenie sťažovateľa, že ústav nezabezpečil dodržiavanie opatrení prijatých na ochranu nefajčiarov v zmysle § 18 ods. 9 zákona o výkone trestu a § 8 ods. 1 zákona č. 377/2004 Z. z. o ochrane nefajčiarov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keď dochádza k fajčeniu aj v spoločných priestoroch, ktoré nie sú na to vyhradené. Takisto neprešetrenou zostala námietka sťažovateľa, že knižnica v ústave nebola v rozpore s § 35 ods. 2 zákona o výkone trestu k dispozícii v čase jej rekonštrukcie od mesiaca máj 2020 do mesiaca máj 2021.

8. V ďalšom sťažovateľ tvrdí, že prokurátor vykonávajúci tematickú previerku sa nevenoval ním tvrdenému vykonávaniu osobných prehliadok odsúdených v rozpore s rozkazom ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 2/2014 o zabezpečovaní ochrany Zborom väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov [(§ 39 a ďalšie; (ďalej len „rozkaz ministra“)]. Prokurátor, ako tvrdí sťažovateľ, nevykonával previerku s odsúdenými zaradenými na prácu „*ručné šitie obuvi*“, ktorí sú podrobovaní osobnej prehliadke každý deň pred a po výkone práce. Sťažovateľ pripomenul, že podaním z 31. mája 2021 namietal postup príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže v súvislosti s výkonom dôkladných osobných prehliadok pri návštevách bez priameho kontaktu a pri nástupe a návrate z práce, ku ktorým malo dochádzať v rozpore s § 39 – § 41 rozkazu ministra, ale tejto jeho sťažnosti vyhovené nebolo. Zo záznamu o prešetrení sťažnosti č. ÚVTOS-st'-0a0-16-3/2021 z 8. júla 2021, ktorým bola sťažnosť sťažovateľa vybavená, má vyplývať dôvodnosť takéhoto postupu jednak vzhľadom na existenciu dôvodu podľa § 41 ods. 1 písm. b) rozkazu ministra, t. j., bola daná obava, že odsúdený má pri sebe nedovolené veci, ako aj s prihliadnutím na čl. 5 smernice na výkon služby na pracovisku s dozorom č. ÚVTOS-19-29/21-2016 z 25. apríla 2016, ktorý dôkladnú osobnú prehliadku vykonať nariaďuje.

9. Podaním z 19. júla 2021 sťažovateľ požiadal nadriadený orgán o prešetrenie vybavenia uvedenej sťažnosti, v ktorom argumentoval, že príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže musí mať dôvodnú obavu z prechovávanía nedovolených vecí odsúdeným. Generálne riaditeľstvo Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „generálne riaditeľstvo“) žiadosť sťažovateľa vybavilo listom č. GR ZVJS-655/1/12-2021 z 10. augusta 2021, v ktorom potvrdilo správnosť záverov ústavu. Podľa sťažovateľa však generálne riaditeľstvo „*nevenovalo pozornosť sťažovateľovým argumentom v žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti zo dňa 19. 7. 2021*“.

10. Sťažovateľ zotrval na názore, že v jeho prípade absentuje dôvodná obava príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže pri bezkontaktných návštevách a rutinné vykonávanie dôkladných osobných prehliadok je podľa neho neprípustné aj podľa Európskeho výboru na zabránenie mučeniu a neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu.

11. Za nedostatočné a nesprávne považuje sťažovateľ závery prijaté prokurátorom krajskej prokuratúry k námietkam o netesnosti okien v oddiely A1 a A4 ústavu (ide o požiadavku vyplývajúcu v § 18 ods. 8 zákona o výkone trestu); o nedostatočnosti oblečenia odsúdených (§ 20 ods. 1 zákona o výkone trestu); ako aj k námietke porušenia § 21 zákona o výkone trestu v súvislosti s nedodržiavaním nepretržitého osemhodinového spánku prerušovaného príchodom a odchodom odsúdených zaradených na prácu. K náprave tohto stavu nedošlo ani po zmene budičkov a večierok dodatkom č. 2 k ústavnému poriadku pre odsúdených č. ÚVTOS-275/23-2020 prijatým pod sp. zn. ÚVTOS-376-2/23-2021 od 15. novembra 2021.

12. Sťažovateľ upriamil pozornosť aj na porušovanie § 22 ods. 3 zákona o výkone trestu, keďže možnosti sprchovania sa po práci v lete považoval za nedostatočné. V rozpore s § 24 ods. 4 zákona o výkone trestu je podľa sťažovateľa vykonávanie návštev cez bariéru, keď nie je dodržaný priamy – bezprostredný – kontakt. Poukazujúc na § 31a zákona o výkone trestu a § 43 ods. 2 poriadku výkonu trestu odňatia sťažovateľ namietka, že vychádzky sú v ústave síce každý deň, ale nie vo vopred známom čase z dôvodu nedodržiavania harmonogramu. Jeden z vychádzkových dvorov pritom nie je podľa sťažovateľa na vychádzky vhodný a taktiež dochádza ku skracovaniu vychádzok pod zákonom stanovenú hodinu.

13. Porušenie § 49 zákona o výkone trestu sťažovateľ nachádzal v skutočnosti, že nebol dostatočne poučený o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a požiarnej ochrane. Bol mu predložený na podpis iba záznam, ale žiadne školenie vykonávané nebolo.

14. Podľa sťažovateľa prokurátor krajskej prokuratúry sa nevenoval ani jeho námietke, že „*pri nástupe do práce, po jej ukončení, pri realizácii nákupov a iných činnostiach odsúdení čakajú na schodoch alebo v iných priestoroch, dokým nebudú pustení na oddiel alebo na výkon činnosti 15 min. a viac*“. Odsúdení stále čakajú na dovoľenie príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže.

15. Sťažovateľ poznamenal, že prokurátor krajskej prokuratúry časť svojich záverov oprel o vyjadrenia odsúdených, ktorých sa však niektoré body – námietky – netýkajú, ich odpovede sú všeobecné s absenciou odpovedí na podrobné alebo doplňujúce otázky. Tých, ktorých sa bolo treba pýtať pri previerke, prítomní neboli (boli na pracovisku).

16. Pretože sťažovateľ nemohol klásť otázky odsúdeným na ozrejenie situácie a poukazovať na konkrétne porušenia, priamo pri previerke došlo podľa neho aj k porušeniu zásady kontradiktórnosti, čo malo za následok neprešetrenie niektorých bodov sťažnosti.

17. Sťažovateľ vyjadril aj pochybnosť o nezáujatosti a nestrannosti prokurátora krajského prokurátora, ktorý si s „*vedením*“ ústavu tykal.

18. Napokon sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením generálnej prokuratúry, že „*prešetrenie postupu príslušníkov ZVJS a sťažovateľových podmienok výkonu trestu odňatia slobody je vo výlučnej právomoci riaditeľa ústavu*“, pretože dozor nad dodržiavaním zákonnosti v miestach, kde sa vykonáva trest odňatia slobody, vykonáva prokurátor.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1 a čl. 40 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 2 ods. 2 ústavy postupom ústavu, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Kn 1/21/4400 a jej záznamom z tematickej previerky stavu zákonnosti v ústave zo 6. októbra 2021 a postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 85/21/1000 a jej listom z 15. novembra 2021, ku ktorému malo dôjsť nedostatočným vysporiadaním sa s námietkami sťažovateľa týkajúcimi sa podmienok výkonu jeho trestu odňatia slobody.

20. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132

ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) (m. m. III. ÚS 149/04).

21. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu teda vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa môže domôcť ochrany svojho základného práva alebo slobody využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov pred iným orgánom verejnej moci, odmietne takúto ústavnú sťažnosť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie. Z uvedeného vyplýva, že v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy prislúcha ústavnému súdu právomoc zaoberať sa namietaným porušením základného práva alebo slobody za predpokladu, že právna úprava takémuto právu neposkytuje účinnú ochranu. Podstatou účinnej ochrany základných práv a slobôd sťažovateľov je okrem iného aj opravný prostriedok, ktorý majú ako fyzické osoby alebo právnické osoby k dispozícii vo vzťahu k základnému právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, a ktorý im umožňuje odstrániť ten stav, v ktorom vidia porušenie ich základného práva alebo slobody.

22. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľom namietaný postup ústavu v súvislosti s ne/dodržiavaním podmienok výkonu trestu odňatia slobody bol preskúmaný v časti krajskou prokuratúrou v rámci vykonanej tematickej previerky [podľa § 18 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) a čl. 9 príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky číslo 6/2010 z 12. mája 2010 o postupe prokurátora pri výkone dozoru prokurátora nad zachovávaním zákonnosti v miestach výkonu trestu odňatia slobody] a v ďalšej časti generálnym riaditeľstvom (podľa § 65dk zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov) – najmä pokiaľ išlo o postupy príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, v ktorých postupe ústav ako orgán rozhodujúci na prvom stupni pochybenie nezistil. Na tomto mieste ústavný súd len pre úplnosť uvádza, že postup a rozhodnutie generálneho riaditeľstva ústavoprávne relevantným spôsobom sťažovateľ ústavnou sťažnosťou nenapadol.

23. Je evidentné, že v aktuálnej veci sťažovateľa vo vzťahu k namietanému postupu ústavu existovali konkrétne orgány verejnej moci – krajská prokuratúra a generálne riaditeľstvo, ktorých právomoc predchádza oprávneniu ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa.

24. Vychádzajúc z postavenia ústavného súdu ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy), ktorý nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci iných orgánov verejnej moci (obdobne II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (proti postupu ústavu) už po jej predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

25. Rovnaký záver platí aj vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv krajskou prokuratúrou pri výkone tematickej previerky.

26. Podanie označené ako „*Sťažnosť voči postupu prokurátora*“, ktorým sa sťažovateľ obrátil na generálnu prokuratúru s požiadavkou o prešetrenie zákonnosti postupu (dozorového) prokurátora krajskej prokuratúry v súvislosti s vykonaním tematickej previerky, generálna prokuratúra posúdila

ako podnet podľa § 31 ods. 2 a nasl. zákona o prokuratúre, ktorý následne v rámci svojich kompetencií preskúmala a o prijatom závere sťažovateľa upovedomila.

27. Ústavný súd uvádza, že podnet podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre je potrebné v zmysle stabilizovanej judikatúry ústavného súdu považovať za účinný prostriedok na poskytnutie ochrany práv a právom chránených záujmov sťažovateľa v súvislosti s výkonom trestu odňatia slobody (pozri napr. IV. ÚS 79/2021). Podnet zakladá povinnosť prokurátora sa ním zaoberať, vybaviť ho a spôsob vybavenia oznámiť podnecovateľovi.

28. Sťažovateľ vo vzťahu k postupu krajskej prokuratúry a jej záznamu zo 6. októbra 2021 teda využil inštitút podnetu, o ktorom bolo rozhodnuté listom prokurátora generálnej prokuratúry č. k. IV/2 Gn 85/21/1000-14 z 15. novembra 2021 z čoho vyplýva, že sťažovateľ mal v tomto smere k dispozícii jemu zákonom priznaný účinný právny prostriedok na ochranu svojich základných práv (ktorý aj využil), o ktorom bola oprávnená rozhodnúť generálna prokuratúra, presnejšie prokurátor generálnej prokuratúry. Táto okolnosť vylučuje právomoc ústavného súdu.

29. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti smerujúcej proti postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Kn 1/21/4400 a jej záznamu z tematickej previerky stavu zákonnosti v ústave zo 6. októbra 2021 odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

30. V súvislosti s namietaným porušením sťažovateľom označených základných práv postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 85/21/1000 a jej listom z 15. novembra 2021 ústavný súd uvádza, že sťažovateľ posúdenie svojho podania z 24. septembra 2021 ako podnetu podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom neatakuje. Akceptácia takéhoto postupu (posúdenia, že išlo o podnet) potom privádza ústavný súd k názoru, že v prípade nesúhlasu sťažovateľa so závermi vybavenia jeho podnetu prokurátorom generálnej prokuratúry bolo namieste, aby sa preskúmania zákonnosti tohto vybavenia domáhal (žiadal) opakovaným podnetom, t. j. postupom v súlade s § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, na vybavenie ktorého je oprávnený nadriadený prokurátor (alebo ním určený prokurátor), ktorým je podľa § 54 ods. 2 písm. a) zákona o prokuratúre v takom prípade generálny prokurátor.

31. Ústavný súd pri prijatí tohto záveru vychádzal z toho, že aj opakovaný podnet podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, resp. aj ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre v zmysle svojej judikatúry považuje účinný prostriedok na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 158/03, IV. ÚS 80/03, IV. ÚS 330/04, IV. ÚS 53/05, I. ÚS 186/05, II. ÚS 94/06, I. ÚS 112/06, IV. ÚS 387/2018, IV. ÚS 79/2021).

32. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh však nevyplýva, že by sťažovateľ tento účinný prostriedok ochrany svojich základných práv, ktorý mu zákon o prokuratúre priznáva, využil. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

33. Uvedené zistené okolnosti aktuálnej veci sťažovateľa boli dôvodom odmietnutia jeho ústavnej sťažnosti v tejto časti (proti postupu generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/2 Gn 85/21/1000 a jej listu z 15. novembra 2021) pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

34. Ústavný súd môže podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a ústavný súd tak žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nevyhovel.

35. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. novembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu